

POSTANOWIENIE

17 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 17 lutego 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku C.S.

z udziałem B.C., L.M., R.S., M.S. i W.S.

o stwierdzenie nabycia spadku,

na skutek skargi kasacyjnej C.S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z 11 kwietnia 2024 r., VI Ca 461/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca, C.S., wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 11 kwietnia 2024 r., wydanego w sprawie, przy udziale B.C., L.M., R.S., M.S. i W.S., o stwierdzenie nabycia spadku.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca wskazał na jej oczywistą zasadność, polegającą na nierozstrzygnięciu wątpliwości w zakresie zagadnień będących podstawą wydanych opinii biegłych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób, sprzeczną z jednolitą i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Wnioskodawca pod pozorem oczywistej zasadności w istocie pyta o trafność stanowiska Sądu Okręgowego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Przedstawił wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest w istocie ściśle związane z podstawami kasacyjnymi, które opierają się na zarzutach dotyczących oceny materiału dowodowego. Skarżący kwestionuje bowiem ocenę opinii biegłych sądowych przeprowadzoną przez Sądy *meriti* i brak dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych.

Podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), więc nie można z odwołaniem się do nich kreować zagadnienia prawnego opartego na założeniu, że

w rzeczywistości miał miejsce stan faktyczny inny, niż ustalony przez sądy obu instancji, czyli inny, niż stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego ustalanie stanu faktycznego i dopuszczanie w sprawie nowych dowodów. Skarżący błędnie traktuje skargę kasacyjną jako trzecią instancję odwoławczą. Co znamienne, że Sądy obu instancji wyczerpująco i wnikliwie oceniły opinie wydane przez zespół biegłych sądowych: lekarza psychiatry i psychologa. Biegli dokonali szczegółowej analizy: zeznań świadków i stron, dokumentów oraz historii choroby. W konsekwencji powołanie kolejnych biegłych zdaje się zbyteczne i oderwane od ustalonego stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozostawia wątpliwości co do tego, że skarżący oparł swoją skargę prawie wyłącznie na podważaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na tej podstawie przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych. Znamienne jest przy tym, że wnioskodawca błędnie upatruje oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w naruszeniu przepisów prawa procesowego i błędzie w ustaleniach faktycznych. Tego rodzaju zarzuty są w skardze kasacyjnej niedopuszczalne, a co za tym idzie odwoływanie się do nich nie może uzasadniać przyjęcia skargi do rozpoznania.

Okoliczność, że zgodnie z art. 286 k.p.c. sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych wcale nie oznacza, iż w każdym przypadku jest to konieczne; potrzeba taka może bowiem wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. Wskazaną możliwość należy traktować jako obowiązek podjęcia wymienionej czynności wówczas, gdy konieczne jest ustalenie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a ocena wydanej opinii prowadzi do wniosku, że jest nieprzekonująca, zawiera braki, stwierdzenia budzące wątpliwości lub sprzeczności. Okoliczność, że opinia biegłego nie ma treści odpowiadających stronie nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli w przekonaniu sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna

i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych (zob. postanowienie SN z 3 grudnia 2025 r., I CSK 2875/25).

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Adam Doliwa

(P.H.)

[SOP]